

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΑΣΤΙΔΑ

ΜΙΚΡΟΙ ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΣΕ ΔΡΑΣΗ!

Ένα σκουπιδάκι διηγείται την ιστορία του

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Δ΄ ΤΑΞΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ένα τενεκεδάκι που το έλεγαν Τάκη βρισκόταν σε έναν σκουπιδότοπο μαζί με άλλα σκουπιδάκια. Ο σκουπιδότοπος είχε δυσοσμία με τόσα πολλά σκουπίδια. Ο Τάκης το τενεκεδάκι ήθελε να πει την ιστορία του στα άλλα σκουπιδάκια για το πώς ήρθε εδώ. Ας τον ακούσουμε λοιπόν:

- Κάποτε ήμουν αγαπημένο ποτό των παιδιών. Μόλις με τοποθέτησαν στο ράφι., αμέσως ένα παιδί που το έλεγαν Μαρία με έβαλε στο καρότσι της. Όταν φτάσαμε στο σπίτι της Μαρίας με ήπια στη στιγμή και με έβαλε σε ένα κάδο. Μετά από λίγο βρέθηκα εδώ, εδώ που είστε κι εσείς, εγώ κι εσύ δεν ανακυκλωθήκαμε.
- Και εμένα κάπως έτσι ήταν η δικιά μου ζωή, είπε η Ρούλα η πλαστικούλα.
- Περίμενε δεν τελείωσα έχει ακόμα χειρότερα που δεν σας είπα. Το βράδυ στο σπίτι της Μαρίας ήρθε το φορτηγό για να πάρει τα σκουπίδια. Εγώ δεν ήθελα να πάω, αλλά δεν είχα άλλη επιλογή. Πήγα και είδα ακόμη χιλιάδες σκουπίδια. Ήμασταν πολύ στριμωγμένα, δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Έπειτα μου μίλησε ένα βιβλίο, δεν μου είχε πει το όνομά του.
- Τραγικό, είπε η Ρούλα.
- Ναι, το ξέρω.
- Τελικά δεν μοιάζουν οι ιστορίες μας, είπε η Ρούλα.
- Δεν το πιστεύω Τάκη τρομερό, πρόσθεσε η Μαριγούλα. Ελπίζω να μην έχετε παρόμοια ιστορία με εμένα.
- Αλήθεια είναι αληθινή αυτή η ιστορία; Ρώτησε η Μάρω.
- Ναι, είναι αλήθεια.
- Εγώ είχα μια υπέροχη ιστορία όχι όπως εσένα, είπε η Τουτούλα, μια πολύ καλοσυνάτη κοπέλα και ευγενική.
- Αυτή ήταν όλη η ιστορία μου. Ο Τάκης το τενεκεδάκι είχε τελειώσει την ιστορία του.

Όλα τα άλλα σκουπιδάκια έμειναν σοκαρισμένα, συζητούσαν ασταμάτητα για το πως πέρασε έτσι την μισή του ζωή. Τέλος πάντων αυτή ήταν η ιστορία του Τάκη το τενεκεδάκι για το πως βρέθηκε σε εκείνον τον σκουπιδότοπο. Ααα! Ακόμη κάτι, τα άλλα σκουπιδάκια θα θυμούνται για πάντα την ιστορία του Τάκη. Ελπίζω να σας άρεσε η ιστορία. Πέρασαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Από τα παιδιά της Ε΄ τάξης

Γκρέτα Τούνμπεργκ... φωτεινό παράδειγμα για όλους

Η Γκρέτα Τούνμπεργκ γεννήθηκε στη Στοκχόλμη της Σουηδίας στις 3 Ιανουαρίου 2003. Είναι 19 ετών. Η Γκρέτα Τούνμπεργκ είναι σπουδαία Σουηδή συγγραφέας και ακτιβίστρια. Εβάζει στόχο στη ζωή της να καταφέρει να σώσει τον πλανήτη από την υπερθέρμανση και την κλιματική αλλαγή. Έχει χαρακτηριστεί υπόδειγμα του παγκόσμιου ακτιβισμού των νέων και σύμβολο οικολογικής συνείδησης. Όταν ήταν 15 ετών ξεκίνησε τη φοβερή της δράση. Η επίμονη και επαναλαμβανόμενη διαμαρτυρία της για το κλίμα έξω από το σουηδικό κοινοβούλιο στη Στοκχόλμη προσέλκυσε το ενδιαφέρον των μέσων ενημέρωσης παγκοσμίως. Τον Νοέμβριο του 2018 η Γκρέτα μίλησε στο TEDxStockholm που είναι μια κερδοσκοπική οργάνωση, η οποία κάνει συνέδρια με σκοπό τη διάδοση ιδεών. Τον Δεκέμβριο του 2018 αποτέλεσε βασικό ομιλητή στη Διάσκεψη Ηνωμένων Εθνών για την κλιματική αλλαγή και τον Ιανουάριο του 2019 στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ στο Νταβός.

Συνείδηση οικολογική

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Δ΄ ΤΑΞΗΣ

Χάρτινα, γυάλινα, πλαστικά, όλα υλικά μοναδικά.

Πάντα κομποστοποιώ και τις φλούδες δεν πετώ.

Στη θάλασσα σκουπίδια βρίσκω εγώ και στον κάλαθο τα βάζω στο λεπτό.

Προστατέψτε τη γη, για να μείνει καθαρή.

Το περιβάλλον προσέχω και δεν το καταστρέφω.

Στην ανακύκλωση σκουπίδια πετώ και όχι εκεί και απ' εδώ.

Πράσινο, καφέ, κίτρινο και μπλε τα χρώματα του σκουπιδοτενεκέ.

Τα πλαστικά τα επαναχρησιμοποιώ και τον πλανήτη βοηθώ.

Σε κάδους πολύχρωμους τα χωρίζω, σκουπίδια ίχνος δεν θα αφήσω.

Δίνω ζωή στα τενεκεδάκια και δεν πετώ τα κουτάκια.

Πρέπει όλοι μαζί, μεγάλοι και μικροί, να προστατέψουμε τη γη. Χωρίς αυτή δεν υπάρχει ΖΩΗ!

Ανακύκλωση, θέμα συνείδησης λοιπόν, μία στάση ζωής για το περιβάλλον. Είναι πολύ σημαντικό!

Από τα παιδιά της Στ΄

Τον Φεβρουάριο του 2020 ίδρυσε το ίδρυμα Γκρέτα Τούνμπεργκ, μια μη κυβερνητική οργάνωση, που είχε σκοπό να ενισχύσει τον αγώνα που είχε ξεκινήσει για τη διάσωση του περιβάλλοντος. Η Γκρέτα πήρε πολλά βραβεία και ανάμεσα σε αυτά είναι η “Χρυσή Κάμερα” στις 30 Μαρτίου 2019, το βραβείο “Πρεσβευτή Συνείδησης” στις 7 Ιανουαρίου 2019 και το βραβείο “Πρόσωπο της Χρονιάς” στις 11 Δεκεμβρίου.

Μεσόγειος: Η θάλασσα που
κινδυνεύει να γίνει “πλαστική”

Από τα παιδιά της Ε τάξης

Τα τελευταία χρόνια στη Μεσόγειο θάλασσα παρατηρείται τραγική αύξηση των πλαστικών απορριμμάτων, που δυστυχώς επιφέρει τεράστιες επιζήμιες συνέπειες τόσο στο οικοσύστημα του τόπου όσο και στον ίδιο τον άνθρωπο. Αν δεν παρθούν άμεσα δραστικά μέτρα, τότε η Μεσόγειος θάλασσα κινδυνεύει να γίνει πλαστική.

Σύμφωνα με την εταιρία ερευνών Euronomia Research, η κύρια αιτία διαρροής πλαστικών στη Μεσόγειο θάλασσα φαίνεται να είναι η υπερβολική παραγωγή πλαστικών προϊόντων. Πιο συγκεκριμένα, η έρευνα έδειξε πως στην Ελλάδα παράγονται κάθε χρόνο 940 000 τόνοι πλαστικού, εκ των οποίων οι 202 000 τόνοι καταλήγουν να είναι απορρίμματα και να διαρρέουν με κάθε τρόπο στη Μεσόγειο θάλασσα μολύνοντάς τη.

Αναζητώντας κανείς τις συνέπειες της ρύπανσης θα διαπιστώσει πόσο καταστροφικές είναι. Πρώτα απ’ όλα, τα πλαστικά απορρίμματα συσσωρεύονται στον βυθό με σοβαρές επιπτώσεις στη βιοποικιλότητα. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του καθηγητή Μιγκέλ Κανάλ, τα πλαστικά απορρίμματα στη Μεσόγειο θάλασσα χαλούν την ισορροπία του οικοσυστήματος. Αξίζει να τονιστεί πως τα θηλαστικά, τα ψάρια και τα ψαροπούλια πεθαίνουν, γιατί τρώνε πλαστικά σκουπίδια. Είναι επίσης αξιοπρόσεκτο πως χαλά η διατροφική αλυσίδα. Αξιοσημείωτο είναι ακόμη πως ο ερευνητής στο Πανεπιστημιακό νοσοκομείο Μιγκέλ Πόρτα τόνισε πως τα πλαστικά θερμαίνονται και αποβάλλουν ουσίες, οι οποίες εντοπίζονται στα ούρα. Αδιαμφισβήτητα λοιπόν, οι συνέπειες είναι τραγικές και αν δεν καταπολεμηθούν θα καταστρέψουν όλο το οικοσύστημα της Μεσογείου.

Είναι ολοφάνερο, σύμφωνα με όλα τα πιο πάνω, πως πρέπει να παρθούν δραστικά μέτρα, ώστε να σωθεί η Μεσόγειος. Καταρχάς η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει απαγορεύσει την κυκλοφορία προϊόντων μίας χρήσης όπως πιάτα, μαχαιροπίρουνα, ποτήρια, αφού παρατηρήθηκε

ότι μεγάλο ποσοστό της ρύπανσης οφείλεται σε αυτά. Συμπληρωματικά, ο πρόεδρος της ιδιωτικής ερευνητικής εταιρίας Euronomia Research τόνισε πως είναι μέγιστης ανάγκης η καθιέρωση του μαθήματος περιβαλλοντικής εκπαίδευσης σε όλες τις σχολικές βαθμίδες, ώστε τα παιδιά, δηλαδή οι αυριανοί ενήλικες πολίτες, να αποκτήσουν οικολογική συνείδηση, να ανακυκλώνουν, να επαναχρησιμοποιούν και να αγαπούν τη μητέρα φύση. Η ρύπανση της Μεσογείου είναι πραγματικότητα. Οι επιπτώσεις είναι τραγικές και πολύ σύντομα θα είναι αδιόρθωτες και μη αναστρέψιμες. Πρέπει να παρθούν μέτρα ΤΩΡΑ, αλλιώς μέχρι το 2050 τα πλαστικά θα είναι περισσότερα από τα αλιεύματα. Η Μεσόγειος θάλασσα εκπέμπει σήματα SOS. Καιρός για δράση.

Τα σκουπίδια ‘σκοτώνουν’ τη
Μεσόγειο θάλασσα

Η Μεσόγειος θάλασσα είναι μια από τις πιο μολυσμένες θάλασσες της Ευρώπης. Τα τελευταία χρόνια, αυξήθηκαν αρκετά τα πλαστικά απορρίμματα. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες η Μεσόγειος μετατρέπεται σε μια «πλαστική θάλασσα», με αποτέλεσμα να σκοτώνονται θαλάσσια είδη και να επηρεάζεται αρνητικά το οικοσύστημά της περιοχής.

Σύμφωνα με την έρευνα του οργανισμού της Greenpeace, η Μεσόγειος θάλασσα μετατρέπεται σε απέραντο σκουπιδότοπο. Πιο συγκεκριμένα, οι ακτές της Βαρκελώνης και της Κιλικίας της Τουρκίας, έχουν τη θλιβερή πρωτιά των πιο μολυσματικών ακτών στη Μεσόγειο, αφού παρατηρήθηκαν χιλιάδες πλαστικά απορρίμματα να κατακλύζουν τα νερά τους.

Οι αριθμοί μιλούν από μόνοι τους!! Τα αποτελέσματα πρόσφατων ερευνών είναι συγκλονιστικά και σοκάρουν! Κάθε χρόνο, 229000 τόνοι πλαστικών διαρρέουν στη Μεσόγειο. Αξιοσημείωτο είναι ότι τα περισσότερα πλαστικά που πλέουν στα μεσογειακά νερά είναι σακούλια και

και μπουκάλια. Σύμφωνα με τους ειδικούς, ιδιαίτερα σημαντικό είναι ότι κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας τα απόβλητα συσσωρεύονται με καταστροφικές συνέπειες. Ας μην αγνοήσουμε ότι το 70% των πλαστικών απορριμμάτων έχει κατακαθίσει στα βάθη της θάλασσας.

Οι ερευνητές που ασχολούνται με την οικολογία, υπογράμμισαν ότι τα αίτια αυτής της ρύπανσης στη Μεσόγειο φαίνεται να είναι ότι οι γύρω χώρες παράγουν υπερβολικές ποσότητες πλαστικών προϊόντων, μπουκαλιών, τσιγάρων και πλαστικών συσκευασιών. Η Μεσόγειος περιβάλλεται από βιομηχανοποιημένες χώρες κι αυτό είναι πολύ αρνητικό, αφού κατά τους καλοκαιρινούς μήνες τα πλαστικά απορρίμματα αυξάνονται κατά 1/3 λόγω του τουρισμού.

«Τα πλαστικά διαταράσσουν επικίνδυνα την ισορροπία του θαλάσσιου οικοσυστήματος», διευκρίνισε ο καθηγητής της θαλάσσιας βιολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης, Μικέλ Κανάλς. Όπως εξήγησε θηλαστικά, ψάρια και θαλασσοπούλια καταπίνουν σκουπίδια, γιατί μοιάζουν με την τροφή τους. Αυτό δημιουργεί τεράστιο πλήγμα στο οικοσύστημα της περιοχής. Έρευνες έδειξαν ότι το 75% του πληθυσμού των χελώνων καρέτα καρέτα, έχουν καταπιεί τουλάχιστο μια φορά στη ζωή τους πλαστική σακούλα. Όπως υποστήριξε ο ερευνητής του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Ντελ Μαρ, Μικέ Πόρτα «Τα πλαστικά όταν θερμαίνονται απελευθερώνουν ουσίες βλαβερές για τον άνθρωπό», τονίζοντας έτσι ότι εκτός από περιβαλλοντικές επιπτώσεις, υπάρχουν και επιπτώσεις στην υγεία του ανθρώπου.

Αυτή η ανεπανόρθωτη ζημιά πρέπει να λυθεί άμεσα. Γι’ αυτό τον λόγο η Ευρωπαϊκή Ένωση απαγόρευσε τη χρήση πλαστικών μιας χρήσης, όπως μαχαιροπίρουνα, ποτήρια και καλαμάκια. Αν δεν τηρηθεί αυτό το μέτρο, έρευνες έδειξαν ότι ως το 2050 στη θάλασσα θα βρίσκονται περισσότερα σκουπίδια παρά θαλάσσια ζωή. Άραγε εμείς οι άνθρωποι θα καταφέρουμε να γιατρέψουμε αυτή την «πλαστική πληγή» στη Μεσόγειο; Άραγε θα καταφέρουμε να σώσουμε τη θαλάσσια ζωή ή θα ‘πνιγούμε’ στα σκουπίδια; Ο χρόνος θα δείξει!!

Η ΛΑΙΜΑΡΓΗ... ΦΑΛΑΙΝΑ

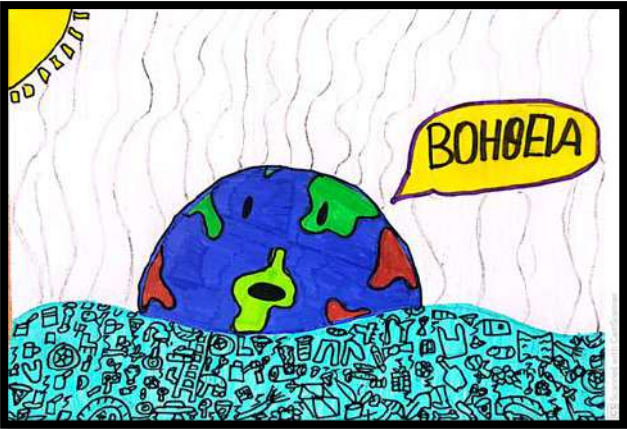
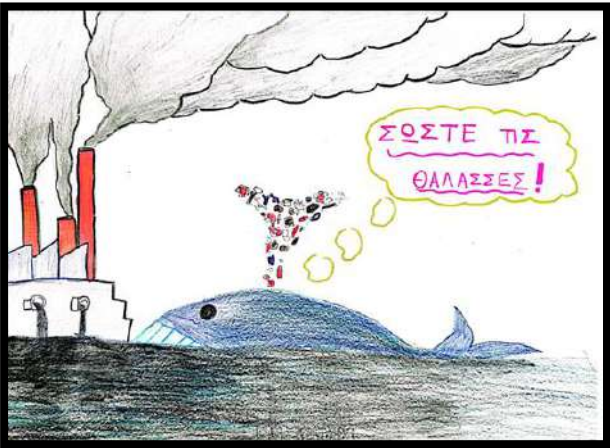
ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤ΄ ΤΑΞΗΣ

Ένα αλληγορικό ποίημα για την άλογη εκμετάλλευση του θαλάσσιου πλούτου και την προστασία της φύσης.

«Η λαίμαργη φάλαινα που έφαγε τη θάλασσα», ένα αλληγορικό ποίημα που έχει διδαχθεί στα παιδιά της Στ΄ τάξης έδωσε το ερέθισμα στους μαθητές μας να δημιουργήσουν τα δικά τους οικολογικού περιεχομένου ποιήματα. Η φάλαινα στο ποίημα του Ευγένιου Τριβιζά, συμβολίζει τον άνθρωπο και τη δική του λαιμαργία-απληστία-βουλιμία και τις προσπάθειές του κατοπινά να επανορθώσει το κακό που έκανε στο φυσικό του περιβάλλον. "Η αλόγιστη εκμετάλλευση φυσικών πόρων", αλλά και η σημασία λέξεων όπως απληστία για το εφήμερο κέρδος είναι χαρακτηριστικά του σύγχρονου ανθρώπου που θέλει να επιβάλλεται στη φύση και να ικανοποιεί εγωιστικά τις δικές του ανάγκες. Έτσι και τα παιδιά της Στ΄ τάξης προσπάθησαν να μεταφέρουν το αλληγορικό μήνυμα για την απληστία και την καταστροφή του περιβάλλοντος, δημιουργώντας τα δικά τους ποιήματα με ήρωες ζώα, με απώτερο σκοπό να μεταφέρουν στους συνανθρώπους μας το δικό τους μήνυμα για αειφορία, για να σώσουμε τον όμορφο πλανήτη μας που κινδυνεύει από την ανθρώπινη βουλιμία.

Ο πολύ λαίμαρχος ελέφαντας που έφαγε τη ζούγκλα

Καταβρόχθισε όλα τα δέντρα,
όλους τους ιπποπόταμους,
όλους τους μπαμπούνους,
όλους τους κροκόδειλους,
όλους τους ιθαγενείς,
τις τίγρεις και τον βασιλιά της ζούγκλας!
Δεν άφησε ούτε φύλλο ούτε χορτάρι!
Τα σπάνια πουλιά και τα λουλούδια της
ζούγκλας,
τα κατάπιε μεμιάς.
Και μετά δεν του έφταναν αυτά,
κατάπιε και τις λίμνες,
τους βράχους, τα βουνά,
τα μικρά και τα μεγάλα ζώα,
έφαγε με μια χαψιά.
Τότε είδε από μακριά
πέντ΄ έξι οπλισμένους λαθροθήρες,
και σκέφτηκε:
«Αχ μανούλα μου, γλυκιά μανούλα,
έφαγα τη ζούγκλα που μ΄ έκρυβε από τους
κακούς!
Τώρα τι να κάνω, τι;
Πού να κρυφτώ για να γλιτώσω;
Από τη βουλιμία την πολλή,
με έπιασε και ένας πονόκοιλος βαρύς».
Δεν είχε άλλη επιλογή,
από το να τα βγάλει όλα στη στιγμή,

προτού τον κάνουν κόσκينو οι λαθροθήρες.
«Τη ζωή πρέπει να φέρω πίσω
και γρήγορα κιόλας», είπε ο ελέφαντας
και άνοιξε το πελώριο του στόμα
και βγήκαν οι ιπποπόταμοι
κι οι τίγρεις,
οι μπαμπούνοι κι οι κροκόδειλοι,
οι ιθαγενείς,
τα σπάνια λουλούδια και πουλιά,
οι αγριόγατες κι οι καμηλοπαρδάλεις,
τα χόρτα, τα φύλλα και τα δέντρα
τα έβγαλε μονομιάς.
Τότε οι λαθροθήρες
τρόμαξαν και έφυγαν.
Ο ελέφαντάς μας πήρε το μάθημά του
κι από τότε
τα χορταράκια τρώει ένα ένα

Ο πολύ λαίμαρχος λύκος

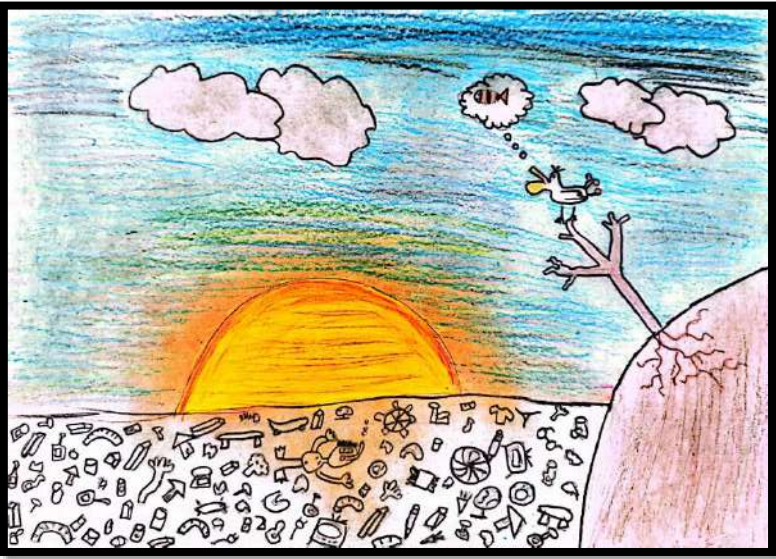
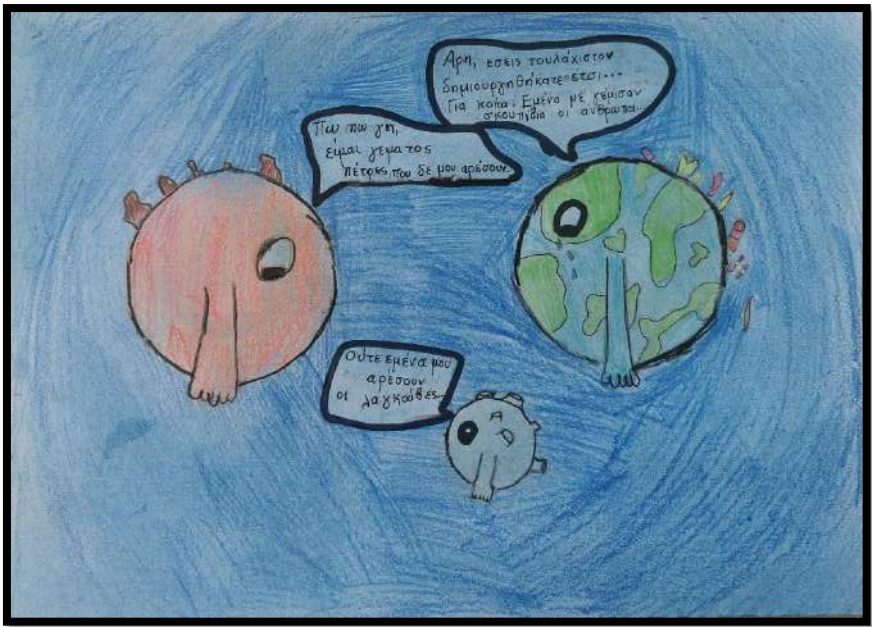
Κατάπιε όλα τα ζώα στο δάσος,
τα ελαφάκια, τα κουνελάκια,
τα σκιουράκια, τ' αλεπουδάκια,
τ' αρκουδάκια, τα πουλάκια όλα.
Έφαγε και τη Κοκκινোসκουφίτσα
και τη γιαγιά της,
όλους τους κυνηγούς,
τα δέντρα, τα λουλούδια,
όλες τις φωλιές,
τα έντομα, τις πέτρες
και τα καημένα τα γουρουνάκια
με τα τρία τα σπιτάκια.
Στην ερημιά έμεινε μόνος.
τα 'χάψα όλα είπε
μία και έξω
κι ήρθε η ώρα να χωνέσω.
Αχ, σκέφτηκα τι συμφορά!
Έρχονται να με σκοτώσουν.
Έπρεπε κάτι να σκεφτώ,
το μυαλό μου να δουλέψει,
αλλιώς σε λίγο
θα πω την τελευταία λέξη!
Τι να κάνω, τι να πώ;
Μόνος μου ήμουν
τελείως μοναχός.
Ξαφνικά έφτασε ένας ελέφαντας,
νόμιζα πως θα με κάνει μια χαψιά, όμως με
βοήθησε φοβερά.
Με έπιασε και φύγαμε μακριά.
Κατάλαβα το λάθος μου και
από τότε μου κόπηκε η λαιμαργία και τρώω
μόνο
χόρτα και μυρμήγκια.

Ο λαίμαρχος πάνθηρας

Κατάπια όλα τα δεντράκια,
όλα τα ποταμάκια,
όλα τα ζωάκια,
όλα τα λουλούδια,
όλες τις πετρούλες.
Ηρθε η ώρα να χωνέσω
τα ωραία μεζεδάκια.
Είδα τότε να έρχονται από μακριά
δέκα κυνηγοί
με ντουφέκια οπλισμένα.
Αχ! Σκέφτηκα τι συμφορά!
Τι τις ήθελα τις τρέλες;
Αχ, μανούλα μου γλυκιά μανούλα!
Σκέφτομαι πολύ.
Τι να κάνω άραγε;
Βρήκα τι θα κάνω
να γλιτώσω, να σωθώ!
Τα ξέρασα όλα μεμιάς
και σαν αστραπή
χάθηκα από προσώπου γης!
Κι από τότε μου κόπηκε
η λαιμαργία
και τρώω τα ποντίκια
ένα-ένα.

Γελοιογραφίες

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤ΄ΤΑΞΗΣ

Μια πυρκαχιά στο δάσος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε΄ ΤΑΞΗΣ

Άλλη μια μέρα ξημέρωνε στον όμορφο κόσμο τον ζώων... Στο ατέλειωτο μαγεμένο δάσος στο χωριό “Πρασινότοπος”, ο ήλιος έπαιζε κρυφτό με τα κλαδιά των δέντρων καθώς ανέβαινε ψηλά στον ουρανό σαν ένα γιγάντιο, κίτρινο μπαλόνι. Τα ποταμάκια, είχαν ήδη αρχίσει να τραγουδούν το καλοκαιριάτικο τραγούδι τους. Το δάσος ήταν έτοιμο να καλωσορίσει τις μικρές και μεγάλες μουσουδίτσες όλων των ζώων...

Ένα μικρό προσωπάκι έχει εμφανιστεί από μια μικρή φωλίτσα σκίουρου. Τότε, ένα σκιουράκι άρχισε να κατεβαίνει τα κλαδιά του δέντρου σαν σκάλα και σιγά σιγά κατέβηκε προσεκτικά κάτω στο απαλό χορταράκι που σκέπαζε ολόκληρο το δάσος. “Μια άλλη ηλιόλουστη μέρα ξεκινά στον όμορφο Πρασινότοπο!”, σκέφτηκε ο Τίμκι το σκιουράκι κουνώντας την μουσουδίτσα του. Άρχισε τότε, να τρέχει απ’ την χαρά του. Μετά από λίγη ώρα, ο Τίμκι είχε μαζέψει τους φίλους του και άρχισαν να παίζουν κυνηγητό. Η παρέα ήταν: ο Τίμκι το σκιουράκι, η Γκόλντι το καναρινάκι, ο Ρότζερ ο λαγός, ο Μπράουν ο αρκούδος και η Ονειρία το άγριο άλογο. Ήταν η τέλεια, αχώριστη παρέα!!!

Επαιζαν χαρωπά και αγαπημένα. Αλήθεια ήταν η τέλεια μέρα για παιχνίδι! Το γιγάντιο μπαλόνι του δάσους, ο ήλιος, έλαμπε συνέχεια δίχως σταματημό! Το αεράκι έπαιζε με τα φύλλα των δέντρων... Όλα ήταν τέλεια μέχρι... Μια περίεργη μυρωδιά ξέσπασε από το πουθενά. Ο Τίμκι σταμάτησε να παίζει και μύρισε τον αέρα. Την αναγνώριζε αυτή την μυρωδιά. Ήταν η μυρωδιά που μύρισε όταν έχασε τους γονείς του σε πολύ μικρή ηλικία. Δεν είχε λεπτό για χάσιμο. Έπρεπε να σταματήσει την πυρκαχιά.

-Πυρκαχιά!, φώναξε ο Τίμκι. Οι φίλοι του πέτρωσαν.

-Τι; Τι εννοείς Τίμκι; , απόρησε ο Μπράουν ο αρκούδος.

-Εννοώ, φωτιά! Φωτιά που καταστρέφει δέντρα και φυτά! Φωτιά που σου παίρνει μακριά ότι αγαπάς! , άρχισε να εξηγά ο Τίμκι σοβαρά. Δεν ήξεραν τι να κάνουν. Το μόνο πράγμα που ήξεραν ήταν πως το δάσος ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ.

-Πρέπει να κάνουμε κάτι! Γρήγορα! , αποφάσισε η Ονειρία χτυπώντας την τριχωτή, μαύρη οπλή της. , ανακοίνωσε η Γκόλντι το καναρινάκι και πέταξε αμέσως. Μετά από λίγο η Γκόλντι επέστρεψε ανήσυχη.

-Είναι αρκετά κοντά! Τι θα κάνουμε; , απόρησε η Γκόλντι.

-Α! Ας χρησιμοποιήσουμε τον καρτοστίφτη! Την μηχανή που έφτιαξα! Θα σβήσει την φωτιά!, σκέφτηκε ο Ρότζερ ο λαγός.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε΄ΤΑΞΗΣ

-Λοιπόν! Ας χωριστούμε! Ρότζερ, Ουρανία τον καρτοστίφτη. Μπράουν, Γκόλντι κουβάδες με νερό απ’ το ρυάκι. Εγώ, θα βρω ποιος φταίει. Περικυκλώστε την πυρκαχιά και με το σινιάλο μου θα αρχίσουμε να πολεμούμε. Εντάξει; διάταξε ο Τίμκι. Οι φίλοι έγνεψαν και έτρεξαν για να σώσουν το δάσος.

Ο Τίμκι έτρεξε, ακολουθώντας το ένστικτό του και βρήκε έναν καλοντυμένο κύριο να χαμογελά βλέποντας την κατακόκκινη φωτιά να σκεπάζει τα δέντρα με τον κατάμαυρο μανδύα της. Ο Τίμκι όρμησε στον καλοντυμένο κύριο, δάγκωσε το πόδι του. Ο κύριος τρόμαξε και αναπήδησε.

Ελπίζω να σας ξεφορτωθούμε σύντομα! ” φώναξε ο κύριος και έφυγε τρέχοντας. Ο Τίμκι θύμωσε! Σε πολύ λίγο οι φίλοι του έφτασαν με τα “όπλα” τους περιμένοντας το σινιάλο του.

-Εντάξει! Ένα... Δύο... Τρία!!!, φώναξε ο Τίμκι με όλη την δύναμη της ψυχής του. Η φωνή του αντήχησε σε όλο το δάσος. Οι φίλοι του έριχναν καρτοχυμό και νερό για να σβήσει η φωτιά. Ο Τίμκι έβλεπε την φωτιά να σβήνει. Σήκωσε το βλέμμα ψηλά, κοίταξε γύρο του και χαμογέλασε. Η φωτιά έσβησε.

-Τίμκι! Τίμκι! Τα καταφέραμε!, είπε ο Ρότζερ πηδώντας χαρωπά. Αλήθεια! Το δάσος σώθηκε! Τα κατάφεραν!!! Τα ζώα έτρεξαν κοντά του και τον αγκάλιασαν. Οπλές, πατούσες και φτερά τύλιξαν το σώμα του.

-Ευχαριστώ! Παιδιά σας χρωστώ! Αλήθεια! Είστε οι καλύτεροι!, τους φώναξε!

-Τίμκι! Βρε φίλε μου! Τι λες; Εσύ, ήσουν ο αρχηγός μας! Εσύ, μας οργάνωσες! Εσύ, βρήκες την φωτιά! Χωρίς εσένα... το δάσος μας θα γινόταν στάχτη! , είπε περήφανα ο Μπράουν.

-Ναι! Ναι! , αναφώνησαν τα ζωάκια χτυπώντας τις οπλές, τις πατούσες και τα φτερά τους ρυθμικά.

-Ευχαριστώ παιδιά! Λοιπόν, τι λέτε να πάρουμε έναν υπνάκο; Έχω κουραστεί πάρα πολύ! , χασμουρήθηκε ο Τίμκι.

Η παρέα λοιπόν, πήγε να κοιμηθεί ήρεμα και αγαπημένα στα σπίτια τους... Το δάσος ήταν ήρεμο. Το γιγάντιο, κίτρινο μπαλόνι που το έλεγαν “ήλιος”, έδωσε τη θέση του σε ένα άσπρο, γιγάντιο μπαλόνι που το όνομά του ήταν “φεγγάρι”. Τα αστέρια έλαμπαν σαν διαμαντάκια πάνω στο ατέλειωτο, σκούρο μπλε πάπλωμα. Όλα ήταν ήσυχα, σκοτεινά και ήρεμα. Ήταν λες και το δάσος είχε ξαπλώσει να κοιμηθεί. Ελπίζουμε να μην ανάψει φωτιά ξανά! Η φωτιά είναι το χειρότερο έργο του ανθρώπου!!! Το πιο καταστροφικό έργο που μπορεί να “σκοτώσει” το δάσος! Είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του δάσους! Αν όμως ανάψει, ξέρουν όλοι ποιος θα μας σώσει. “Οι ήρωες του Πρασινότοπου”! Ο Τίμκι, η Γκόλντι, ο Ρότζερ, ο Μπράουν, η Ονειρία. Θα βρουν τη λύση στο λεπτό! Είναι οι αληθινοί ήρωες του δάσους!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε΄ΤΑΞΗΣ

Το δάσος

Ποιος θα μπορούσε να ζήσει σε έναν κόσμο χωρίς δάση, αφού το δάσος είναι πηγή πολλών αιτιών που ο άνθρωπος μπορεί να επιβιώσει. Τα δάση είναι απαραίτητα στοιχεία της φύσης και ποιος δεν συμφωνεί με αυτό; Ο άνθρωπος και όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί για να αναπνεύσουν χρειάζονται οξυγόνο και για να υπάρχει οξυγόνο χρειαζόμαστε δέντρα. Τα καταπράσινα δέντρα απορροφούν το διοξείδιο του άνθρακα και αποβάλλουν οξυγόνο, έτσι τα δέντρα είναι πηγή οξυγόνου. Αφού, οι καταπράσινοι γίγαντες, δηλαδή τα δέντρα, φυτρώνουν στα μαγευτικά δάση, έτσι το δάσος κατά κάποιον τρόπο βοηθά και αυτό στην αναπαραγωγή οξυγόνου. Επιπλέον, τα δάση συγκρατούν και εμποδίζουν το νερό, τον αέρα και το χιόνι να παρασύρουν το χώμα. Δηλαδή, τα δάση προστατεύουν το χώμα από τη διάβρωση. Επιπρόσθετα, στα μεγάλα ή στα μικρά δάση υπάρχουν τεράστιες δεξαμενές νερού που είναι πόσιμο και βγαίνει σε κάποια φυσική πηγή, όπως η θάλασσα. Ακόμη τα δάση φιλοξενούν διάφορα φυτά, παράξενα αλλά και συνηθισμένα, όπως και ζώα, μικρά και μεγάλα. Τα δάση είναι ο φυσικός πνεύμονας της γης. Τα όμορφα δάση μας καλούν! Ας τα πλησιάσουμε με αγάπη. Είμαστε πολύ τυχεροί που έχουμε δάση στην πατρίδα μας!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤ΄ΤΑΞΗΣ

Η κόκκινη λαίλαπα στο δάσος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε΄ΤΑΞΗΣ

Ένα ηλιόλουστο πρωινό, γύρω στα μέσα του καλοκαιριού όπου ο άρχοντας Ήλιος καλημέριζε τη Γη με τις πολύ φωτεινές του ακτίνες, εγώ και η αδερφή μου αποφασίσαμε να κάνουμε ένα πολύ ευχάριστο διάλειμμα και να ξεφύγουμε απ’ τους έντονους ρυθμούς της καθημερινότητας. Έτσι είπαμε να ανηφορίσουμε προς το μαγευτικό και κατάφυτο δάσος του Τροόδου όπου θα μπορούσαμε να χαλαρώσουμε και να ξεκουραστούμε. Πάντα απολαμβάνω τέτοιου είδους εξορμήσεις!

Μόλις φτάσαμε, μετά από μια όμορφη διαδρομή, αντικρίσαμε ένα μαγευτικό και πανέμορφο τοπίο. Μείναμε με το στόμα και τα μάτια ανοιχτά και κοιτάζαμε ο ένας τον άλλο. Ένας επίγειος παράδεισος απλωνόταν μπροστά μας! Τα συναισθήματά μας ήταν αμέτρητα. Ο ενθουσιασμός μας είχε κυριεύσει, αφού όπου έβλεπες ήταν μια πανδαισία χρωμάτων. Οι πέντε μας αισθήσεις είχαν ξυπνήσει για τα καλά! Ο βασιλιάς ήλιος δέσποζε στον καταγάλανο ουρανό και με τις πολύ φωτεινές του ακτίνες φωτίζε όλη την πλάση. Καθώς περπατούσαμε στα κατάφυτα μονοπάτια του δάσους αντικρίζαμε τους ψηλούς και μεγάλους καταπράσινους γίγαντες που νόμιζες πως μπορούσαν να φτάσουν στα κάτασπρα σύννεφα. Αμέτρητες πεταλιδιτσές μας περιτριγύριζαν, λες και ήθελαν να μας καλωσορίσουν στο βασίλειό τους. Ο αέρας μας δρόσιζε το πρόσωπο, καθώς ακούγαμε τον ήχο ενός ποταμού που φιδογυρνούσε χαλαρά ανάμεσα στα ψηλά δέντρα και τους φουντωτούς θάμνους. Μας εντυπωσίασε το κρυστάλλινο νερό του ποταμού που μέσα σ αυτό έλαμπαν χιλιάδες πετραδάκια, λες και ήταν μικρά διαμαντάκια. Χωρίς να χάσουμε λεπτό, ακολουθούσαμε το ποτάμι και απολαμβάναμε το γλυκό κελάηδημα των μικρών πουλιών που έστηναν με χαρά τον δικό τους ξεχωριστό χορό. Μας εντυπωσίασαν οι μικρές φωλιές των ζώων που ήταν πολύ καλά κρυμμένες στα πυκνά κλαδιά και στα φύλλα των δέντρων που θροίζαν σαν μελωδία στα αυτιά μας. Το τοπίο ήταν μαγευτικό!

Όλα φάνταζαν τέλεια εκείνη τη στιγμή και κανένας δεν περίμενε ότι κάτι κακό θα συνέβαινε. Ξαφνικά, καθώς περπατούσαμε, μια απαίσια μυρωδιά καμένου ξύλου έφτασε στη μύτη μας. Το επόμενο λεπτό ο ουρανός άρχισε να σκοτεινιάζει! Ο ήλιος είχε παραδώσει τον θρόνο του στους γκρίζους καπνούς που είχαν σκεπάσει τον καταγάλανο ουρανό με ένα γκρίζο, σκοτεινό πέπλο. Κοιτάζαμε έντρομοι δεξιά και αριστερά κι η καρδιά μας χτυπούσε σαν τρελή. Λίγα μέτρα πιο κάτω αντικρίσαμε κάτι που κανένας δεν περίμενε να συμβεί. Τεράστιες φλόγες είχαν απλώσει τα πλοκάμια τους και καταβρόχθιζαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Από τον πανικό μας ξεκινήσαμε να τρέχουμε από δω κι από εκεί και νιώθαμε πως το τέλος μας πλησίαζε. Κάτι έπρεπε να κάνουμε! Το δάσος βρισκόταν σε κίνδυνο!

- Πρέπει να φύγουμε αμέσως από εδώ! φώναξα με κομμένη την ανάσα σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα μάτια μου.
- Πρέπει να σώσουμε τα ζώα, τις φωλιές τους, τα δέντρα!!! Όλα αυτά τα πλάσματα του δάσους πώς θα καταφέρουν να γλιτώσουν από τις πύρινες γλώσσες; ξεστόμισε γεμάτη απορία και τρόμο η αδερφή μου.
- Πρέπει να καλέσουμε βοήθεια. Απ’ ό,τι ξέρω υπάρχει ένας πυροσβεστικός σταθμός λίγο πιο κάτω. Πάμε να καλέσουμε βοήθεια, εισηγήθηκα εγώ με σιγουριά.
- Ναι, αλλά πρέπει να κάνουμε γρήγορα γιατί θα καταστραφούν όλα! μουρμούρισε κλαίγοντας η αδερφή μου.

Χωρίς να χάσουμε λεπτό, τρέξαμε με όλη μας τη δύναμη προς τον πυροσβεστικό σταθμό και ζητήσαμε βοήθεια απ’ τους πυροσβέστες. Δεν πέρασε πολλή ώρα και δυνατές σειρήνες ακούστηκαν σε όλο το δάσος, καθώς όλοι οι δρόμοι γέμισαν κόκκινα πυροσβεστικά οχήματα έτοιμα να σβήσουν τη φωτιά. Οι ατρόμητοι πυροσβέστες κατέβηκαν απ’ τα πυροσβεστικά οχήματα και με τις αντλίες νερού έδιναν μάχη με τις φλόγες. Η φωτιά, όμως, σε δύσβατες περιοχές δεν σβηνόταν με τίποτα γι’ αυτό ήρθαν ενισχύσεις. Σε πολύ λίγο, από πάνω μας κατέφθασαν δύο πυροσβεστικά ελικόπτερα, οι ‘εναέριες δυνάμεις’, και προσπαθούσαν να σβήσουν το αδάμαστο θηρίο, την κόκκινη λαίλαπα. Με την ψυχή στο στόμα οι πολύ θαρραλέοι πυροσβέστες κατάφεραν να σβήσουν τη φωτιά. Με αυτόν τον τρόπο το δάσος γλίτωσε κι εμείς ξεκινήσαμε την επιστροφή προς το σπίτι μας.

-Τα καταφέραμε για ακόμα μια φορά! φώναξε δυνατά η αδερφή μου και τα μάτια της έλαμπαν από ενθουσιασμό.

-Το ξέρω, αλλά χωρίς τους θαρραλέους πυροσβέστες όλο το δάσος θα είχε καταστραφεί, διευκρίνισα εγώ καθώς έπινα νερό για να συνέλθω.

-Ναι, αλλά κι εμείς βοηθήσαμε πολύ με τον δικό μας ξεχωριστό τρόπο, απάντησε η αδελφή μου με περηφάνια.

- Είμαι σίγουρος πως οι άνθρωποι έβαλαν αυτή τη φωτιά. Για άλλη μια φορά τα καταφέραμε εμείς οι άνθρωποι και καταστρέψαμε το δάσος. Δε γίνεται άλλο αυτό!!! Πρέπει να μάθουμε να σεβόμαστε το περιβάλλον και να σταματήσουμε να σκεφτόμαστε εγωιστικά και συμφεροντολογικά γιατί πάντα καταλήγει σε κακό, είπα εγώ με ένα θλιμμένο ύφος και με σκυφτό κεφάλι.

Σε λίγο είχαμε επιστρέψει στο σπίτι μας. Τα συναισθήματά μας ήταν ανάμεικτα. Από τη μια νιώθαμε ανακούφιση που καταφέραμε να σώσουμε το δάσος και από την άλλη νιώθαμε απέραντη θλίψη, αφού το δάσος καταστράφηκε και δεν ήταν όπως παλιά. Η μέρα αυτή θα είναι πάντα χαραγμένη στη ψυχή μου και δε θα τη ξεχάσω ποτέ. Πηγαίνοντας για ύπνο, στο μυαλό μου ερχόταν η εικόνα του κατεστραμμένου δάσους και καθώς έκλεινα τα μάτια μου έκανα μια ευχή...να μην ξανασυμβεί τέτοια καταστροφή κι εμείς οι άνθρωποι να γίνουμε επιτέλους φίλοι με τη φύση και να τη σεβόμαστε!!

Κατασκευές με ανακυκλώσιμα υλικά από παιδιά της μονάδας

Ένα σκουπιδάκι διηγείται την ιστορία του

ΑΠΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Δ΄ΤΑΞΗΣ

Ήταν κάποτε σε μία βιτρίνα ενός βιβλιοπωλείου η Ρούλα η χαρτούλα που έπιανε κουβέντα με τον Τάκη τον μολυβάκη, τον ξάδελφό της.
- Ωχ! Φαντάσου να ερχόταν τώρα ένα παιδάκι να με αγοράσει και να με ζωγραφίσει, είπε η Ρούλα η χαρτούλα.
- Ναι! Τι δίκαιο που έχεις, συμπλήρωσε ο Τάκης ο μολυβάκης.

Ένα κυριακάτικο πρωινό ήρθε ο Παύλος το γελαστό παιδί με τον μπαμπά του και του είπε:
- Μπαμπά, μας τέλειωσαν οι κόλλες, μπορούμε να αγοράσουμε άλλα;
- Βεβαίως!

Έτσι και έγινε! Η Ρούλα, η χαρτούλα αγοράστηκε από τον Παύλο!

Τότε ο Τάκης ο μολυβάκης είχε μείνει μόνος του και του έλειπε η Ρούλα. Τη Ρούλα όμως δεν την ένοιαζε καν πλέον για τον Τάκη, διότι είχε ξεκινήσει την καινούρια της ζωή. Ξέγνοιαστα και ωραία περνούσανε μαζί η Ρούλα και ο Παύλος. Ο Παύλος ζωγράφιζε σπίτια, λουλούδια, χιονάνθρωπους, δέντρα και πολλά άλλα. Ωσπου μία μέρα ήρθε η ώρα να τελειώσει το ταξίδι της Ρούλας. Τουλάχιστον έτσι πίστευε...
Ήταν όμως πολύ πιο τυχερή. Ο Παύλος όμως ήθελε να προστατέψει τον πλανήτη και την πέταξε στην ανακύκλωση.

Έτσι είχε την ευκαιρία να ξαναζήσει μία όμορφη ζωή. Είχε γίνει περιοδικό και την είχαν τοποθετήσει σε μία νέα βιτρίνα ενός περιπτέρου. Εκείνη τη στιγμή μία όμορφη και περιποιημένη κυρία την είδε και την αγόρασε. Αυτή η κυρία όμως όταν την διάβασε την πέταξε στα σκουπίδια, γιατί δεν την ένοιαζε αν θα μολυνθεί ο πλανήτης ή αν θα μπορούσε να ξαναχρησιμοποιηθεί.

Τη Δευτέρα ήρθε το σκουπιδιάρικο, τη μάζεψε και την πέταξε σε ένα τεράστιο βουνό από σκουπίδια. Αηδία! Τι βρωμότοπος είναι αυτός!
-Έχεις τεράστιο δίκιο, είπε ο Τάκης.
-Ω Τάκη, καιρό να σε δούμε. Πόσο καιρό είσαι εδώ;
-Περίπου έναν χρόνο, είπε ο Τάκης.
-Αποκλείεται, αφού ούτε η μύτη σου δεν έχει σπάσει, απάντησε η Ρούλα η περιοδικούλα.
-Κι όμως, είπε ο Τάκης μελαγχολικά.
-Εμένα με καταδίκασαν με απόλυτη σκληρότητα να τελειώσει η ζωή μου εδώ, σε αυτόν τον σκουπιδότοπο, στη χωματερή, είπε η Ρούλα.
-Εσένα τουλάχιστον σου έδωσαν το δικαίωμα να γίνεις κάτι άλλο. Εμένα από την άλλη μου στέρησαν το δικαίωμα να κάνω ξανά και ξανά τον κύκλο της ζωής, δηλαδή να ανακυκλωθώ. Πρέπει όλοι να καταλάβουμε πως μόνο με την Ανακύκλωση ο πλανήτης Γη μπορεί να σωθεί. Ας ανακυκλώσουμε λοιπόν!!!

Το περιβάλλον

ΑΠΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Δ΄ΤΑΞΗΣ

Το περιβάλλον προστατεύω και φροντίζω,
τη ζωή μου υγιή να συνεχίζω.
Το περιβάλλον αγαπώ,
γι’ αυτό ανακυκλώνω και επαναχρησιμοποιώ.

Όταν βλέπω άλλους σκουπίδια να πετάνε
και αυτά σε ποταμούς και θάλασσες να κολυμπάνε,
τους λέω πως το περιβάλλον πρέπει ν’ αγαπάνε
και γι’ αυτό να πολεμάνε.

Το αυτοκίνητο αποφεύγω,
ποδήλατο και λεωφορείο προτιμώ,
στην αναδάσωση πάντα καταφεύγω
για να κρατήσω τον πλανήτη καθαρό

Μια ιστορία ανακύκλωσης

Ήταν κάποτε ένα υπέροχο αρκουδάκι που το έλεγαν «Μαλακούλης ο αρκουδούλης». Αυτό το πανέμορφο αρκουδάκι το είχε ο μικρός Ανδρέας. Όπου κι αν πήγαινε ο μικρός Ανδρέας το έπαιρνε μαζί του. Στις εκδρομές, στις επισκέψεις της γιαγιάς. Πάντα εκεί!
Περνούσαν τα χρόνια και ο μικρός Ανδρέας μεγάλωσε και δεν είχε χρόνο να παίζει μαζί με τον Μαλακούλη. Είχε διαβάσματα, έκανε υπολογισμούς και πολλές αφαιρέσεις και προσθέσεις γύριζαν στο μυαλό του. Ξέχασε τον Μαλακούλη και τον άφησε κάτω από το γραφείο του. Όμως αυτό δεν τον ένοιαζε. Ο Μαλακούλης τον έβλεπε καθημερινά που ωρίμαζε και μεγάλωνε. Ξαφνικά, μια μέρα, μπήκε η μαμά του Ανδρέα στο δωμάτιό του και του είπε «Ανδρέα έχει αγχέιαστα παιχνίδια σαν τον Τούτου το τρενάκι, την Καλοκαπελού την κούκλα και τον Μαλακούλη το αρκουδάκι. Πρέπει να πετάξουμε λίγα παιχνίδια στον κάδο απορριμμάτων. Χωρίς δεύτερη σκέψη ο Ανδρέας ξεκίνησε να πετάει τα παλιά του παιχνίδια στον κάδο απορριμμάτων. Τότε όλα τα παλιά του παιχνίδια έγιναν ένα μάτσο άσχημα σκουπίδια. Ο Μαλακούλης νόμιζε ότι θα πήγαιναν για νέες περιπέτειες, για ένα νέο ταξίδι, για μια νέα ζωή. Καθώς ο Μαλακούλης ήταν μέσα σε ένα σκοτεινό φορτηγό, που νόμιζε ότι θα πήγαινε στην περιπέτεια έπλαθε όνειρα που θα ήθελε να τα κάνει πράξεις. Το φορτηγό σταμάτησε και ο Μαλακούλης αγωνιώντας να δει τι τον περίμενε, πήδησε από το φορτηγό... και τι να δει!

Ένας σκουπιδότοπος, μία έρημος σκουπιδιών. Τα όνειρά του έσπασαν και ξεκίνησε ο Γολγοθάς του. Εκεί έζησε τα υπόλοιπα 5 χρόνια. Ξαφνικά είδε τους παλιούς του φίλους και δίχως να κάνει κάτι άλλο έτρεξε κοντά τους.
-Πόσο πολύ μου λείπατε αγαπημένοι μου φίλοι, είπε ο Μαλακούλης.
-Και εμείς εσένα, είπαν με μία φωνή τα φιλαράκια του.
- Πόσα πολλά έχω να σας διηγηθώ φίλοι μου, είπε ο Μαλακούλης. Πρέπει να σας πω τι έχω περάσει! Ο Μαλακούλης τους αφηγήθηκε τον τρόπο που έφτασε εδώ και οι φίλοι του αναφώνησαν.
-Αμάν πια, φωνάζει ένας φίλος του Μαλακούλη.
-Δεν αντέχω άλλο, φωνάζει άλλος φίλος του Μαλακούλη και συμπληρώνει.
-Να σταματήσει αυτό το βάσανο, είπε μία χαρτοσακούλα που άκουγε. Όλα τα υπόλοιπα σκουπίδια που άκουγαν είχαν και ένα δικό τους σύνθημα.
-Λοιπόν όλοι εμείς στο σκουπιδότοπο θέλουμε να φύγουμε, είπε ο Μαλακούλης.
-Ναι είπαν τα υπόλοιπα σκουπίδια!
-Θέλετε να κάνουμε διαδήλωση σκουπιδιών στις 30 του Γενάρη στην επέτειο για τα βιβλία, ρώτησε ο Μαλακούλης;
-Ναι, απάντησαν τα υπόλοιπα σκουπίδια!
Έτσι κι έγινε. Στις 30 του Γενάρη όλα τα σκουπίδια χωρίς σταματημό πήγαιναν στους δρόμους και έλεγαν διάφορα συνθήματα όπως: «Θέλουμε να ανακυκλωθούμε», «Θέλω να έχω δεύτερη ζωή», «Δεν είμαστε άχρηστα, είμαστε θησαυρός». Όλα τα παιδιά βγήκαν από τα σπίτια τους και το κάθε ένα με τη σειρά του έπιανε και από ένα σκουπίδι. Ύστερα μετά που έπιαναν το σκουπίδι, το πέταγαν στην ανακύκλωση ή το κρατούσαν για να το κάνουν επαναχρησιμοποίηση. Αυτό έγινε μέχρι να χαθεί κάθε σκουπίδι. Το τελευταίο σκουπίδι ήταν ο Μαλακούλης και κατά τύχη ήταν η σειρά του Ανδρέα. Όταν ο Ανδρέας έπιασε το Μαλακούλη θυμήθηκε τα πράγματα που είχαν κάνει μαζί όταν ήταν μικρός Ανδρέας. Όταν πήγε σπίτι του Ανδρέα, ο Ανδρέας τοποθέτησε τον Μαλακούλη πάνω στο κρεβάτι του ώστε για κάθε νύχτα να τον είχε κοντά του και να του θυμίζει τις υπέροχες αναμνήσεις που είχαν φτιάξει όταν ήταν μικρός Ανδρέας.
Από τότε, όλα τα σκουπίδια θα ζητήσουν άπειρες φορές και το περιβάλλον μας θα μείνει καθαρό. Τα σκουπίδια πλέον έχουν αλλάξει τα συνθήματα τους και ένα από αυτά είναι «Ανακύκλωσε ξανά και ξανά και ξανά....»!!!

Η ιστορία ενός σκουπιδιού που έχει
ανακυκλωθεί 3 φορές παίρνοντας κάθε
φορά άλλη ταυτότητα

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Δ΄ ΤΑΞΗΣ

Γεια σας φίλοι μου καλοί!
Εμένα που με βλέπετε, δεν ήμουν πάντοτε ένα άχρηστο, ταλαιπωρημένο πλαστικό μπουκάλι, πεταγμένο στα σκουπίδια. Έχω αλλάξει τρεις ταυτότητες μέχρι να καταλήξω στις χωματερές. Υπήρξα διάφορα χρήσιμα και υπέροχα πράγματα. Ευτυχώς ήμουν τυχερό, γιατί όταν με αγόραζαν μετά με ανακύκλωναν οι ιδιοκτήτες μου και με άφηναν να τελειώνω τον κύκλο της ζωής μου.

Αρχικά, ήμουν ένα γυαλιστερό, χρωματιστό πλαστικό περιτύλιγμα μιας υπέροχης κούκλας. Βρισκόμουν στα ράφια του πιο δημοφιλούς καταστήματος, παρέα με τα άλλα μου αδέρφια. Πολλά παιδιά περνούσαν από μπροστά μου και κανένα δεν έμενε ασυγκίνητο μπροστά στην ομορφιά της κούκλας, αλλά και του καλοφτιαγμένου περιτυλίγματός μου.

Πολύ σύντομα έφτασαν τα Χριστούγεννα και τότε ήλθε ένα όμορφο και χαρούμενο κοριτσάκι. Προς μεγάλη μου έκπληξη η μητέρα της με πήρε στα χέρια της και με αγόρασε. Μετά από λίγα λεπτά βρέθηκα στο σπίτι του κοριτσιού. Το κορίτσι αμέσως με έσχισε με ανυπομονησία, με τσαλάκωσε και με έριξε κάτω. Ούτε που μου έδωσε σημασία! Έγινα ένα άχρηστο, στραπατσαρισμένο σκουπίδι. Ευτυχώς, για καλή μου τύχη βρέθηκα στον κάδο ανακύκλωσης του σπιτιού, στριμωγμένο να κάνω παρέα με διάφορες άλλες καταταλαιπωρημένες συσκευασίες. Το κάθε σκουπιδάκι έλεγε τη δική του πονεμένη ιστορία.

Δεν πέρασαν πολλές μέρες και βρεθήκαμε όλα μαζί να ταξιδεύουμε μέσα σε ένα φορτηγάκι μαζί με πολλές άλλες συσκευασίες και σκουπιδάκια που όλα ήταν ταλαιπωρημένα όπως εμένα. Υπήρχαν μεταλλικά σκουπίδια όπως τενεκεδάκια αναψυκτικών, τενεκεδάκια με γατοτροφές με ζουμερά κομμάτια τόνου, με ντοματοπολτό και άλλα πολλά. Τότε ξεκίνησα να αναρωτιέμαι τι θα απογίνω. Δεν πέρασε πολλή ώρα και το φορτηγό σταμάτησε. Ο ενθουσιασμός μου χτύπησε κόκκινο. Βρισκόμουν μέσα σε ένα γιγάντιο εργοστάσιο με χιλιάδες άλλα χάρτινα, πλαστικά, γυάλινα και μεταλλικά σκουπίδια. Τότε ξεκίνησαν τη διαλογή, όπου ξεχώρισαν όλα τα σκουπίδια. Εμένα με έβαλαν στα πλαστικά. Δυστυχώς τα αδέρφια μου δεν ήταν εκεί, οπότε δεν άργησα να καταλάβω πως τους πέταξαν στη χωματερή. Δεν πρόλαβα να τελειώσω τις σκέψεις μου και με πήραν σε ένα μηχάνημα που με έλιωσε και με έκανε κάτι καινούριο.

Σίγουρα θα αναρωτιέστε για την καινούρια μου ταυτότητα. Λοιπόν, είχα γίνει μια υπέροχη πολύχρωμη θήκη τηλεφώνου. Μετά από λίγες μέρες με αγόρασε μια ευγενική και καλοσυνάτη γυναίκα που δυστυχώς ήταν η μαμά του παιδιού που με είχε σχίσει όταν ήμουν το περιτύλιγμα της κούκλας. Τουλάχιστον όμως δεν άφηνε το παιδί της να με ακουμπήσει παρά τη θέλησή του. Ήμουν η πιο περήφανη θήκη τηλεφώνου. Πήγαινα πάρα πολλά ταξίδια και μάθαινα όλα τα μυστικά της γυναίκας. Όμως ένα μοιραίο βράδυ, το κορίτσι με πήρε και με έριξε στο πάτωμα. Τότε η μαμά του παιδιού με έβαλε ξανά στον κάδο ανακύκλωσης λυπημένη. Μετά με πήρε το φορτηγό, όπου με πήρε στο εργοστάσιο και για μη σας τα πολυλογώ, είχα αλλάξει και πάλι ταυτότητα.

Η τρίτη μου ταυτότητα ήταν ένα πλαστικό μπουκάλι. Αυτή τη φορά ήμουν σε ένα εστιατόριο. Μετά από λίγες μέρες ένας άντρας, ο μπαμπάς του κοριτσιού που με έσχισε, με αγόρασε και με ήπие. Δυστυχώς όμως δεν τήρησε τους κανόνες της ανακύκλωσης και με πέταξε στη χωματερή. Και έτσι η παραδυσέχεια ζωή μου τελείωσε.

Γι' αυτό, μην πετάτε χάρτινα, γυάλινα, πλαστικά και μεταλλικά σκουπίδια στις χωματερές, αλλά στην ανακύκλωση, γιατί μετά καταστρέφετε το περιβάλλον σας.

Το περιβάλλον

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Δ΄ ΤΑΞΗΣ

Παιδί καλό είμαι εγώ
γι' αυτό ανακυκλώνω και επαναχρησιμοποιώ.
Στης θάλασσας τα καθαρά νερά θέλω να κολυμπώ γι' αυτό σκουπίδια δεν πετώ.
Τους θησαυρούς της γης πρέπει να προσέχω και όχι να τους καταστρέφω.
Θησαυροί της γης είναι και τα φυτά
γι' αυτό και τα προσέχω με όλη μου την καρδιά.

Προϊόντα μίας χρήσης δεν χρησιμοποιώ
γιατί στη γη μας, κάνουν κακό.
Τα δέντρα του δάσους ποτίζω,
τα σκουπίδια καθαρίζω
και όλα τα φροντίζω.
Σαν το δάσος φροντίζω
μακριά μια πυρκαγιά αντικρίζω
στο 112 καλώ
και βοήθεια ζητώ.

Μόλις έρθει το πυροσβεστικό
τη φωτιά θα σβήσει στο λεπτό.
Και μετά από την αρχή ξαναξεκινώ
και το δάσος το ξαναδημιουργώ.
Λοιπόν παιδιά, σήμερα μάθατε πολλά.
Για να δούμε, θα τα εφαρμόσετε σωστά;

Σκουπιδάκια

Μια φορά και έναν καιρό
ένα υπέροχο, πλαστικό μπουκάλι
γεννήθηκε σε ένα εργοστάσιο
εμφιάλωσης χυμού. Το πολύχρωμο
μπουκάλι με τα φανταχτερά
χρώματα δεν ήταν μόνο υπέροχο
στο χρώμα, αλλά και από το
θρεπτικό συστατικό που περιείχε.
Ήταν η συντροφιά μικρών και
μεγάλων που το απολάμβαναν.

Το μπουκάλι αυτό ήταν
τοποθετημένο κάποτε στο ράφι
μιας υπεραγοράς. Τώρα είναι
πεταμένο σε μια βρωμερή
χωματερή. Ας το ακούσουμε να
μιλάει:

- Είχα πολλά όνειρα, ήθελα να ταξιδέψω για να γνωρίσω τον κόσμο. Όταν με κατασκεύαζαν είχα μεγάλους στόχους. Από το εργοστάσιο μέχρι την υπεραγορά σκεφτόμουν το λαμπρό μου μέλλον. Είχα στόχο να διακοσμή τις πιο ωραίες βιτρίνες του κόσμου. Ήθελα να γίνω πρωτοσέλιδο σε όλα τα περιοδικά. Τίποτα από αυτά δεν έγινε. Αντιθέτως ζω έναν εφιάλη! Το σχήμα μου για το οποίο ήμουν περήφανο χάθηκε. Ταξίδεψα ώρες και έφτασα εδώ σε αυτόν τον σκουπιδοτόπο, με όλους εσάς. Κάποτε ήμουν το αγαπημένο ρόφημα όλων. Τώρα είμαι ένα απλό σκουπίδι. Ήμουν πολύ λυπημένο που με ήπιαν και με πέταξαν στα σκουπίδια, ενώ μπορούσαν να με κάνουν βάζο ή φωτιστικό για τα βράδια. Είμαι πολύ θλιμμένο, δεν έχω να περιμένω κάτι παραπάνω, σε λίγο θα λιώσω σιγά σιγά στο χώμα.
- Είμαστε παρατημένοι, κανείς δεν μας θέλει πια, είπε ο Μάκης, το χαρτάκι.
- Συμφωνώ απόλυτα, τώρα είμαστε απλά σκουπίδια, είπε ο Τάκης, ο τενεκεδάκης.
- Τώρα τι θα κάνουμε; ρώτησε η Ρούλα, η πλαστικούλα.
- Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, απάντησε ο Σάκης, ο σκουπιδάκης.
- Δεν την αντέχω τόση ασχήμια, τόση μόλυνση, τόση ρύπανση. Με καταδικάσατε με απόλυτη σκληρότητα να τελειώσω τη ζωή μου στην απαίσια χωματερή. Μακάρι να με επαναχρησιμοποιούσαν, ώστε να προστατευόταν το περιβάλλον και να είχα και εγώ μέλλον.

Μετά από το μεγάλο τους ταξίδι τελικά δεν ανακυκλώθηκαν και έμειναν μέχρι το τέλος της ζωής τους στη χωματερή. Μαζί τους ήταν και πολλά άλλα σκουπίδια που δυστυχώς δεν ανακυκλώθηκαν. Μακάρι να αλλάξει αυτή η κατάσταση...